

Una fira espectacular

Fa uns quants anys Fira de Barcelona s'inquietava per una fira de tecnologia que es feia a Madrid i de la qual ja no parla ningú. Barcelona va robar el Mobile World Congress a Canes i avui és una fira de referència d'abast mundial. Una tasca ben feta que té, com tot, una història.

Fa uns quants anys Fira de Barcelona s'inquietava per una fira de tecnologia que es feia a Madrid i de la qual ja no parla ningú. Barcelona va robar el Mobile World Congress a Canes i avui és una fira de referència d'abast mundial. Una tasca ben feta que té, com tot, una història. Aquesta setmana Barcelona ha estat la capital indiscutible de la tecnologia i de les telecomunicacions. N'hi havia prou de sintonitzar un programa televisiu de notícies mundials o obrir qualsevol diari del planeta per a adonar-se'n. El 'Qui és qui' d'aquesta indústria esclatant s'ha passejat per la ciutat, acompanyat de cinquanta mil directius i periodistes arribats de tot el món per a participar en una fira sense parió. Acostumats al derrotisme, avui paga la pena de fer els elogis pertinents. Que això no ha passat perquè sí. El Mobile World Congress es féu fins el 2006 a Canes. Però Barcelona, el govern de la Generalitat de fet, va maniobrar amb molta habilitat. Habilitat perquè va saber veure que era una fira destinada a créixer, que Canes no podria assumir, que era perfecta per a Barcelona i que l'horitzó de Fira de Barcelona no havia de ser de competir amb Madrid, sinó de competir amb el món. Una aposta guanyadora, com s'ha vist. Solem ser molt crítics amb els polítics, jo el primer. Però, en aquest cas, cal reconèixer que va haver-hi gent visionària i audaç que va saber fer eficaçment la feina, que va saber forjar un entorn positiu per a possibilitar una operació de gran volada i que va saber convèncer molts escèptics que la jugada pagava la pena. Quan aquest Congress era encara a Canes, Ramon Garcia Bragado, avui regidor de l'Ajuntament i aleshores un dels homes clau de l'entorn del president Maragall, em va explicar amb molta discreció què volia fer, sense saber si era possible. Diria que no en fiu gaire cas aleshores, però avui, que crec que ell defuig la medalla que el seu encert mereixeria i que poca gent recorda el seu paper en aquest afer, em sent obligat a reconèixer en públic que tenia tota la raó del món.

18 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)